

Každý za Grantom smútime inak. Niektorí z nás o ňom rozprávajú príhody, iným sa v tvárach objaví bolesť vždy, keď počujú jeho meno.

No ani jeden z nás dobrovoľne nespomenie guľovnicu. Nepýtame sa, kto ju vzal, ani kto stisol spúšť.

Všetci sme ju priebežne používali. Každý z nej minimálne raz vystrelil.

A všetci dobre vieme, že ak sa niektorí traja dajú dokopy a štvrtému sa obrátia chrbtom, môže ísť za to sedieť ktokoľvek z nás.

Drží nás pokope tajomstvo.

Hodiny tikajú. Niekoľko týždňov to musíme vydržať. Potom sa to skončí a my budeme žiť tak, ako predtým.

Ostatní sa teraz cítia silní. Dôverujú našim rodičom a ich právnikom a veria prokurátorovi, keď povie, že všetko je pod kontrolou. Sú presvedčení, že nás nič nemôže potopiť.

Ale ja viem, že kým sa to skončí, ešte sa to určite poriadne zamotá.

2. SEPTEMBER, 00.02

KATE: Ak by na svete zostalo iba jedno jedlo,
čo by si chcel, aby to bolo?

GRANT: O tomto premýšľaš uprostred noci?

KATE: Som hladná, ale nechce sa mi ísť do kuchyne.

GRANT: Jednoduché. Krevety. Milujem krevety.

KATE: Ok. Je to jasné. Nemáme spoločnú
budúcnosť. Som alergická na kôrovce.

GRANT: Svet bez kreviet alebo svet
bez Kate?? Ako si len vybrať?

KATE: Dobre si to rozmyslí.

GRANT: Ok, vyberám si život s Kate.
Ale nie si alergická aj na hranolčeky, však nie,
lebo to by bol koniec.

Je skoro. Plaché ranné svetlo sa sťažka prediera cez úzke štrbiny kovových žalúzií. Veľmi rada chodím do školského medialabu ešte predým, než sa tam nahrnú ostatní.